

му маслото. А пъкъ Боби го било много гнѣвъ на Дима, дѣто той се курдисвалъ изъ селото като нѣкой паша. Завнеть. Една вечеръ по мърчина, кога циганитѣ дигали гюрултия съ зурлитѣ и тѣпанитѣ си, а Диму-чорбаджи си пиятъ винцето на чардака, хайдутѣ Боби, прѣзъ плета му свирва една шикалка. и го умѣри право въ главата. срѣдъ челото.

— „Гласѣтъ на този тюфекъ е граматикъ Велювото шишане“, казалъ Диму-чорбаджи и плюсналъ (умрѣлъ). Още прѣзъ ноца, Велю, като разбралъ че тиквата ще се прѣсне у неговата глава, побѣгва въ Бургасъ, а отъ Бургасъ въ Русията и отъ тамъ се вече ни чу и видя. А хайдутѣ Бобя никоѣ го непожтна, но на сѣтитѣ врѣме самси той си изѣде главата; ето какъ. Настървилъ се Боби да ходи ноцѣ у една жена, мжжѣтъ ѝ подушава това; една ноцѣ го извардва и улавя при жената си, безъ да го пита много, много, блѣсва му три кола по главата, додѣ му распилява мозака и тамъ го стопилъ.

„Работитѣ въ селото ни отивали злѣ: на лошевинитѣ прѣдницата се не зимало. Турцитѣ отъ день на день се наежвали, но нѣмало що да направятъ. Селото било ферманлия, бератлия, неможали да го закачатъ. Въ едно отъ околнитѣ села Добралъ, имало единъ много хитъръ субашъ-турчинъ; по неговото врѣме въ селото ни билъ чорбаджѣ дѣдо Черню, Добралския субашъ единъ день повиква Черня Чорбаджи и му казва:

— „Азъ имамъ заповѣдь отъ Цариградъ да ви питамъ, до кога не ще плащате давнина.

— „Дѣ вѣка, отговорилъ дѣдо Черню.

— „Не може то да бѣде дѣ вѣка, се трѣба да има отредено врѣме, я дайте берата да го расчтемъ.